

This is a self-archived version of an original article. This version may differ from the original in pagination and typographic details.

Author(s): Kolehmainen, Marjo; Kinnunen, Anu; Lahti, Annukka

Title: Parittomuuden politiikat? : sinkkuus suomalaisessa julkisessa keskustelussa

Year: 2020

Version: Published version

Copyright: © Kirjoittajat & Terveysten ja hyvinvoinnin laitos, 2020.

Rights: CC BY-NC-ND 4.0

Rights url: <https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/>

Please cite the original version:

Kolehmainen, M., Kinnunen, A., & Lahti, A. (2020). Parittomuuden politiikat? : sinkkuus suomalaisessa julkisessa keskustelussa. *Yhteiskuntapolitiikka*, 85(4), 370-381.
<http://urn.fi/URN:NBN:fi-fe2020091669826>

Parittomuuden politiikat?

Sinkkuus suomalaisessa julkisessa keskustelussa

MARJO KOLEHMAINEN & ANU KINNUNEN & ANNUKKA LAHTI

Sinkkujen määrä on lisääntynyt länsimaissa 1960-luvulta lähtien. Ilman vakituista kumppania elävien asemasta ei kuitenkaan juuri käydä yhteiskuntapoliittista keskustelua. Artikkelissa analysoidaan sinkkuutta koskevaa keskustelua suomalaisissa sanoma- ja päivälehdissä. Lähtökohtana on, että julkinen keskustelu osallistuu keskeisellä tavalla sinkkuuden määrittelyyn.

.....
English summary at the end of the article

Johdanto

Tarkastelemme tässä artikkelissa sinkkuutta koskevaa keskustelua suomalaisessa julkisuudessa. Aineistomme koostuu *Helsingin Sanomissa*, *Aamulehdessä* ja *Ilta-Sanomissa* vuosina 2017–2018 julkaistuista sinkkuutta käsittelevistä artikkeleista. Olemme kiinnostuneita sinkkuudesta käytävästä keskustelusta kolmesta eri syystä. Ensinnäkin sinkkujen määrä on lisääntynyt kaikissa länsimaissa voimakkaasti 1960-luvulta lähtien, mutta hypoteesimme on, että sinkkuudesta ei juurikaan käydä yhteiskuntapoliittista keskustelua. Toiseksi aikaisempaan tutkimukseen perustuen oletamme, että sinkkuja ja sinkkuutta määritellään ennen kaikkea parisuhteen puuttumisen kautta, ja julkinen keskustelu osaltaan osallistuu tähän määrittelyyn. Kolmanneksi sinkkuutta on tutkittu vain vähän, ja tutkimuksemme paikkaa tätä aukkoa.

Tilastot kertovat yksinelävien määrän kasvusta Euroopassa ja globaalisti (Eurostat 2017; SVT

2019; Klineberg 2012; Yeung & Cheung 2015). Erityisen paljon sinkkuja on Pohjoismaissa, myös Suomessa. Tätä selittää yksilökeskeinen kulttuuri, hyvinvointivaltioiden tuoma taloudellinen turva, luterilainen uskonto, joka ei ole kieltänyt avioeroja sekä naisten verrattain hyvä asema (Henriksen 2019; Gordon 1994). Epätyydyttävistä parisuhteista lähtemisestä on tullut hyväksyttävämpää kuin aiemmin. Myös pari- ja perhesuhteet järjestäytyvät aiempaa monipuolisemmilla tavoilla. Avioerojen määrä on lisääntynyt, ja samalla esimerkiksi uusperheet ja ei-konventionaaliset suhdemuodot, kuten erillään asuminen, ovat yleistyneet. Parisuhde nauttii yhä vahvaa arvostusta (Kolehmainen & Juvonen 2018; Lahti 2019), ja sinkkuutta pidetään marginaalisena ilmiönä länsimaissa, jossa parisuhde ja perheen perustaminen ovat edelleen ihanteita (Reynolds & Wetherell 2003; Budgeon 2008; 2015; Simpson 2016).

Edellä kuvailtu demografinen murros ei olekaan horjuttanut parisuhteen ja perheen yhteiskunnallista statusta ratkaisevalla tavalla. Sinkkuutta ymmärretään usein negatiivien kautta: puutteena, poissaolona ja vajavaisuutena (Reynolds & Wetherell 2003; Budgeon 2008; 2015; Simpson 2016). Tätä havainnollistavat myös monet termit, kuten kuten ”perheetön” ja ”parisuh-

Marjo Kolehmainen työtä rahoitti Suomen Akatemian hanke 287983: Vain me kaksi? Affektiivinen eriarvoisuus intimitiivisuhteissa. Anu Kinnusen työtä rahoitti Suomen Kulttuurirahaston Etelä-Savon maakuntarahasto.

teeton”. Päinvastoin länsimaisissa yhteiskunnissa on oltu huolestuneita yksilökeskeisyydestä, jonka vastavoimana on nähtävissä voimakas perheyönteisen ideologian nousu (Jallinoja 2006). Tällöin sinkkuus näyttäytyy poikkeamana normista, jopa henkilökohtaisena epäonnistumisena (Morris & Munt 2018). Sinkkuuden, erityisesti yksinhuoltajuuden, on katsottu olevan erityisen häpeällistä naisille, joiden nähdään olevan vastuussa parisuhteista ja perhe-elämästä (Lahad 2017; Morris & Munt 2018; Reynolds & Wetherell 2003). Edelleen, yksilöpsykologisissa tulkinnoissa sinkkuus mielletään kyvyttömyydeksi solmia läheissuhteita. Tämänkaltaiset yksilöllistävät tulkinnat vaikeuttavat sinkkujen kokemusten näkemisen yhteiskunnallisiin valtasuhteisiin liittyvinä kysymyksinä.

Toisin kuin voisi olettaa, sinkkuutta on tutkittu hyvin vähän. Sinkkuus kuitenkin koskettaa suurinta osaa suomalaisista, ainakin mikäli sinkkuiksi luetaan niin eronneet, lesket kuin aina yksin eläneet. Termiä tosin on hankala määrittellä täsmällisesti, sillä sen piiriin mahtuu suuri joukko hyvin erilaisissa elämäntilanteissa olevia. Kansainvälisissä tutkimuksissa sanalla sinkku viitataan toisinaan kaikkiin naimattomiin, mutta on vaikea kuvitella, että Suomessa avoliitossa elävää kutsuttaisiin sinkuksi. Toisinaan sinkkuus on määritelty ilman parisuhdetta vietetyn ajan perusteella. Esimerkiksi Kinneret Lahad (2017) kirjoittaa ”myöhäisestä sinkkuudesta”, jolloin ikävaihe, jossa sinkkuutta voi ajatella pariutumista ja perheen perustamista edeltäväksi vaiheeksi, on ohi. Tässä tutkimuksessa emme ole tehneet lähtökohtaisesti vastaavaa rajausta, sillä olemme kiinnostuneita nimenomaan siitä, minkälaisia käsityksiä sinkkuudesta julkisessa keskustelussa rakentuu.

Käsitteen määrittelyn haastavuus lienee edesauttanut sitä, että yksinasumista ja yksinasuvia on tutkittu enemmän kuin varsinaista parisuhteettomuutta (esim. Kainulainen 2014; Saarinen ym. 2013). Sinkkuus ei kuitenkaan ole palautettavissa yksinasumiseen, sillä sinkku voi elää esimerkiksi yhteisössä tai lastensa kanssa ja yksinasuvalla voi olla vakituinen kumppani. Yksinasuviin kohdistuva tutkimus ei näin ollen välttämättä tavoita parisuhdennormatiivisuuteen liittyvää eriarvoisuutta, joka motivoi tutkimusasetelmaamme. Sinkkujen kokemaan eriarvoistamiseen viitataan kansainvälisessä sinkkuuden tutkimuksessa käsitteellä *singlismi* (DePaulo 2011; Lahad 2017). Singlismien käsitteellä on kiinnitetty huo-

miota institutionaalisiin eriarvoistamisen mekanismeihin, kuten parisuhteellisille ja perheellisille kasaantuviin taloudellisiin etuihin (verovähennykset, lapsilisät ym.), sekä syrjintään ja stereotyyppioihin. Suomessa vastaavanlaiset yhteiskuntapoliittisesti relevantit keskustelunavaukset kuitenkin puuttuvat. Myös ajankohtainen tutkimus aiheesta puuttuu, vaikka esimerkiksi yksittäisiä väitöskirjoja, opinnäytetöitä ja artikkeleita onkin julkaistu (esim. Eeva 2014; Mäkinen 2008; Pyykkönen 2016; Kauppinen ym. 2014). Pyrimme tässä artikkelissa avaamaan keskustelua sinkkuudesta yhteiskuntapoliittisena kysymyksenä.

Aikaisempi tutkimus sinkkuudesta mediassa

Vaikka sinkkuutta on tutkittu varsin vähän, huomattava osa sinkkuutta käsittelevästä tutkimuksesta koskee sinkkuutta mediassa. Nämä tutkimukset eivät kuitenkaan käsittele sinkkuutta koskevaa yhteiskunnallista keskustelua, vaan ennen kaikkea ne kohdistuvat sinkkuutta käsittelevään fiktiiviseen mediakuvastoon – viihteellisiin televisiosarjoihin ja ns. sinkkukomedian elokuvagenreen (esim. Brasfield 2006; Taylor 2012). Edelleen tavanomaista on ollut tutkia lähinnä naishahmoja – pitkälti siksi, että sinkkusarjat- ja elokuvat käsittelevät nimenomaan naissinkkujen elämää. Naissinkun halu muodostaa konventionaalinen parisuhde on keskeinen sinkkusarjojen ja -elokuvien katalysaattori.

Jossain määrin konventioita haastavampaa kuvausta sinkku-elämästä tarjosi New Yorkiin sijoitettava *Sinkku-elämää*-sarja, jota on tutkittu runsaasti. Esimerkiksi Jane Arthurs (2003) tuo esille, että sarja erosi edeltäjistään siinä, että siinä naisten yksityiselämän vastoinkäymisistä ei syytetty naisten työssäkäyntiä. Sarjassa sinkkuutta ei esitetty häpeällisenä (mt.; Taylor 2012). Arthurs (2003) kuitenkin huomauttaa, että kulutuskulttuuriin ja seksisuhteisiin keskittynyt sarja oli suunnattu ensisijaisesti keskiluokkaisille, valkoisille kaupunkilaisnaisille (myös Taylor 2012). Rebecca Brasfield (2006) arvioikin, että sarjassa keskeistä oli päähenkilöiden tuleminen tasa-arvoiseksi valkoisten, keskiluokkaisten heteromiesten kanssa. Sukupuoli- ja seksuaalivähemmistöt, rodullistetut vähemmistöt sekä työväenluokkaiset henkilöhahmot kuitenkin esitettiin stereotyyppisesti (mt.; Karkulehto 2011).

Vaikka fiktiivisestä sinkku-elämästä on tehty tutkimuksia, esimerkiksi sinkkujen keskustelupalstoja on tutkittu varsin niukasti. Jacqueline Vickeyn (2009) erityisesti amerikkalaisten teini-ikäisten tyttöjen suosimaa keskustelupalstaa koskeva tutkimus osoittaa, että jo nuoret tytöt pitivät sinkkuutta ongelmana. He uskoivat, että sinkkuudelle on löydetävissä ulkonäköön tai luonteeseen liittyvä ”syy” ja että sinkkuudesta voi päästä eroon muokkaamalla itseään aiempaa feminiinisemmäksi (myös Koeing ym. 2010). Suomalaisista keskustelupalstoista ei ole tutkimusta, lukuun ottamatta opinnäytetyötä korkeakouluopiskelijoiden vertaistukiryhmästä (Paajanen ym. 2012). Ryhmässä sinkkuutta pidettiin miltei yksinomaan kielteisenä asiana, ja myös suomalaiset sinkut kokivat, että sinkkuudelle on erityinen syy (mt.)

Sinkuille suunnattua itseapukirjallisuutta analysoineet Jennifer Koeing ja kumppanit (2010) toteavat, että kirjallisuudessa on useita viittauksia ajattelumalliin, jonka mukaan naisten tulisi tavoitella naimisiin menoa, miesten välttellä sitä. Samankaltaisesti self help -genreä tutkinut Lisa Blackman (2004) kiinnittää ensinnäkin huomiota siihen, kuinka sinkkuus kehystetään naisten ja miesten kohdalla toisistaan poikkeavilla tavoilla. Naistenlehdissä naiset konstruoidaan toistuvasti ”liian hyväksi” parisuhteisiin, kun taas miehet positoidaan suhteisiin kyvyttömiksi eikä heitä pidetä odottamisen arvoisina. Toinen ristiriitaisuus on se, että yhtäältä sinkku on riippumaton ja itsenäinen; toisaalta hän saa valinnoillaan ja itsen muokkaamisella aikaan halutut muutokset, kuten kumppanin löytämisen. (Mt., 232.)

Digitaaliset parinetsintään keskittyvät sovellukset ja niistä viimeisimpänä Tinder ovat tuoneet tutkimuskeskusteluihin oman lisänsä. Yhdysvaltalaisia ja hollantilaisia Tinderin käyttäjiä koskevissa tutkimuksissa on tarkasteltu etenkin käyttäjien motivaatiota (Timmermans ym. 2017; Sumter ym. 2017) ja itsen esittämisen tapoja (Ranzini ym. 2016). Sindy Sumter ja kumppanit (2017) esittävät, että hollantilaisten nuorten aikuisten Tinderin käyttöä motivoivat eritoten romanttisten ja seksuaalisten tarpeiden täyttäminen. Muita motiiveja ovat esimerkiksi kommunikaation helppous, omanarvon tunteen vahvistaminen ja jännityksen hakeminen. Tinderin käytön myötä tapailu saa pelillisiä piirteitä, mikä edelleen voi vaikuttaa siihen, miten deittailu ymmärretään ja millaisia merkityksiä sinkkuus saa.

Aikaisempaa tutkimusta siitä, miten sinkkuutta

käsitellään suomalaisessa yhteiskunnallisessa keskustelussa, ei juuri ole paria opinnäytetyötä lukuun ottamatta. Mari Vilskan (2006) sinkkuutta suomalaisissa aikakauslehdissä käsittelevässä gradussa todettiin, että aineistossa esiintyi sekä positiivisia että negatiivisia representaatioita: sinkkuus esitettiin sekä onnellisena vapautena että onnettomana yksinelämisenä. Henna Laitisen (2015) opinnäytetyössä käsiteltiin sinkkumiehen kuvauksia naistenlehdissä. Sinkkumiehet olivat lehdissä marginaalissa. He eivät myöskään olleet helposti kategorisoitavissa, vaan esiintyivät sivuoissa isinä, puolisoina ja veljinä. Sinkkuutta koskevasta julkisesta keskustelusta ei tietääksemme ole aiemmin tehty edes opinnäytetöitä.

Aineisto ja menetelmät

Aineistomme koostuu kolmen suomalaisen lehden sinkkuutta käsittelevistä jutuista. Nämä lehdet ovat *Helsingin Sanomat*, *Ilta-Sanomat* ja *Aamulehti*. Valitsimme lehdet niiden levikin ja asiasisältöjen perusteella. *Ilta-Sanomat (IS)* on kokonaistavoittavuudeltaan Suomen suurin päivälehti (2 493 000 lukijaa vuonna 2018), *Helsingin Sanomat (HS)* suurin sanomalehti (1 716 000 lukijaa). Myös *Aamulehti (AL)* kuuluu Suomen viiden suurimman lehden joukkoon (680 000 lukijaa) (Media Audit Finland 2019). *Aamulehden* halusimme mukaan siksi, että hypoteesimme mukaan lehtikeskustelussa asetetaan usein vastakkain ”pääkaupungin koulutetut naiset” ja ”maaseutujen miehet”, jotka eivät onnistu pariutumaan keskenään. Ajattelimme, että *Aamulehdesä* sinkkuutta saatettaisiin käsitellä tästä poikkeavalla tavalla. Lisäksi olimme alustavasti tutustuneet lehtiin, ja oletimme tämän pohjalta niiden käsittelytapojen eroavan toisistaan.

Toteutimme aineiston keruun siten, että aluksi kukin artikkelin kirjoittaja tutustui yhden lehden sinkkuutta käsitteleviin juttuihin, jotka oli julkaistu aikavälillä 2017–2018. Sovimme aineistonkeruun yhteisistä pääperiaatteista yhdessä ennen työn aloittamista. Käytännössä aineistonkeruuprosessit erosivat hieman jokaisen lehden kohdalla, etenkin koska olimme sopineet, että hakutuloksia voi rajata, mikäli haku tuottaa runsaasti osumia.

Aamulehden kohdalla aineisto hankittiin Suomen media-arkistosta kolmen hakusanan – sinkkuus, yksinasuminen sekä sinkku – avulla. Näis-

tä ”sinkku” tuotti selvästi eniten osumia. Yhteensä haun tuloksina oli 260 osumaa aikavälillä 1.1.2017–31.12.2018. Näistä 40 päätyi lopulliseen aineistoon, kun pois rajattiin ne jutut, jotka eivät varsinaisesti käsitelleet sinkkuutta. Näihin sisältyi esimerkiksi viittauksia levytyksiin, tapahtumamainoksia, juttuja, joissa sinkku-määrä liitettiin haastateltavaan ohimennen, televisio- ja elokuvatiedot sekä kirja-, televisio- ja elokuva-arviot. Aineisto kerättiin Suomen media-arkistosta, joka antaa tulokseksi tekstiä. Koska esimerkiksi kuvituskuvat rajautuivat pois, päädyimme tarkastelemaan yksinomaan tekstiä myös muiden lehtien kohdalla.

Helsingin Sanomien aineisto hankittiin lehden arkiston kautta, joka on verkossa saatavilla lehden lukijoille. Hakusanalla ”sinkku” tuli osumia varsin runsaasti, 166 aikavälillä 1.1.2017–31.12.2018. Olimme sopineet, että jos osumia tulee yli 100 vuodessa, rajaamme aineistoa toistamiseen. Päädyimme sisällyttämään lopulliseen aineistoon vain vuonna 2018 julkaistut 84 juttua. Rajasimme pois lyhyet televisio-ohjelmien esittelyt, joissa sinkku-sana esiintyi vain elokuvan tai sarjan nimessä sekä henkilökuvat, joissa sinkkuuteen viitattiin vain lyhyesti. Lisäksi pois rajautuivat levytyksiä käsittelevät jutut.

Ilta-Sanomien kohdalla aineisto hankittiin verkkolehdestä käyttämällä hakusanaa ”sinkku”. Tarkasteluun otettiin 100 parasta osumaa sekä vuo-

delta 2017 että 2018. Aineistosta rajattiin pois julkaisut, joissa sinkku-sanalla viitattiin levytyksiin sekä sellaiset julkaisut, joissa sana ”sinkkuus” esiintyi, mutta joissa ei käsitelty sinkkuutta. Jäljelle jäi 126 osumaa. Lähemmässä tarkastelussa tuli esiin, että *Ilta-Sanomien* verkkolehdestä julkaistaan säännöllisesti *Me Naiset* -lehden verkkoversion sisältöä. Näitä ristiin julkaistuja tekstejä on aineistossa mukana 13.

Aineistonkeruuvaiheessa jokainen artikkelin kirjoittaja teki alustavaa analyysyä kiinnittämällä huomiota aineistossa toistuviin teemoihin ja siihen, miten sinkkuudesta aineistossa puhutaan. Analyysin edetessä kukin koodasi aineiston itsenäisesti. Tämän jälkeen ristiin tarkastimme toistemme tekemät luokittelut, keskustelimme käytetyistä koodeista ja etsimme kattoteemoja. Lopuksi päädyimme yhteensä 12 kategoriaan: 1) yksinäisyys 2) terapeuttinen sinkkuus 3) vastakkainasettelu sinkkujen ja parisuhteellisten välillä 4) ei-konventionaaliset intiimisuhteet 5) sinkkujen keskinäiset eroavaisuudet 6) seksuaalisuus 7) asuminen 8) pariutuminen 9) lisääntyminen ja lapset 10) politiikka ja politisoituminen 11) kuluttaminen 12) viihde.

Tarkemman analyysin kohteeksi valitsimme kolme suosituinta kategoriaa kustakin lehdestä. (Taulukko 1.)

Aamulehdessä keskusteltiin muita lehtiä enemmän erilaisista sinkuista, yhteiskunnallisista aiheis-

Taulukko 1. Teemojen esiintyminen lehdittäin

	Aamulehti (n=40)	Helsingin Sanomat (n=84)	Ilta-Sanomien (n=126)	Yhteensä
1) yksinäisyys	9	7	2	18
2) terapeuttinen sinkkuus	8	17	25	50
3) vastakkainasettelu sinkkujen ja parisuhteellisten välillä	16	17	39	72
4) ei-konventionaaliset intiimisuhteet	9	1	12	22
5) sinkkujen keskinäiset eroavaisuudet	20	17	6	43
6) seksuaalisuus	3		45	48
7) asuminen	16	4	6	26
8) pariutuminen	8	16	91	115
9) lisääntyminen ja lapset	8	8	17	33
10) politiikka ja politisoituminen	17	14	7	38
11) kuluttaminen	7	14	10	31
12) viihde	1	22	65	88

ta ja yksinasumisesta. *Helsingin Sanomissa* korostuivat sekä viihteellisyys että terapeutti sinkkuus, jossa sinkkuus nähdään mahdollisuutena omaan kasvuun. *Iltä-Sanomissa* viihteellisten sinkkusarjojen käännteitä seurattiin tiiviisti. On kuitenkin hyvä huomata, etteivät määrät ole vertailukelpoisia, koska teimme rajauksia kunkin aineistokokonaisuuden kohdalla hieman eri tavoin, kuten edellä kuvasimme. Lisäksi yksi teksti saatettiin liittää osaksi useampaa kategoriaa.

Aineiston analyysissä hyödynsimme diskursianalyttistä lähestymistapaa. Sovelsimme Michel Foucault'n (1998) ajatuksia diskursiivisesta, tuotavasta vallasta analysoidessamme sitä, miten lehdiartikkelit osallistuvat sinkkuutta koskevien käsitysten tuottamiseen. Foucault'laisen diskursianalyysin avulla on mahdollista tarkastella tietyssä historiallisessa ajassa ja paikassa vakiintunutta ajattelua, kielenkäyttöä ja toimintatapoja, joita yhteiskunnalliset instituutiot normalisoivat ja uusintavat (Arribas-Ayllon & Walkerdine 2008; Burr 2004; Jokinen 2004). Esimerkiksi parisuhdenormatiivisuuden ruokkima käsitys sinkkuudesta "puutteena" voi muuttua osaksi sosiaalisesti jaettua todellisuutta, jolloin tätä käsitystä ei enää tunnusteta opituksi (ks. Vuori 2001). Foucault'laisessa diskursianalyysissä näitä normalisoituneita diskursseja pyritään kuitenkin tekemään näkyväksi ja sitä kautta myös muuttamaan (Vuori 2001). Sen yksi tavoite on kyseenalaistaa itsestään selvydet ja osoittaa niiden diskursiivisesti tuotetu luonne (Jokinen 2004).

Lähtökohtamme siis on, että julkinen keskustelu tuottaa keskeisellä tavalla sinkkuutta koskevia käsityksiä ja siten osallistuu myös niihin prosesseihin, joiden myötä esimerkiksi sinkkuutta politisoivat tai depolitisoivat lähestymistavat korostuvat. Emme lähtökohtaisesti ajattele, että yhteiskuntapoliittisesti relevanttia keskustelua käytäisiin rajatusti vain tietynlaisessa "asiajulkisuudessa" – päinvastoin, niin yhteiskuntapolitiikkaa suoraan kommentoivat tekstit kuin vaikkapa viihteellisten televisiosarjojen käsittely yhtä kaikki tuottavat sinkkuutta koskevia diskursiivisia käsityksiä (ks. Kolehmainen 2015). Analyysimme painottuikin julkisessa keskustelussa kiertävien kulttuuristen sinkkuutta koskevien puhetapojen tunnistamiseen ja näkyväksi tekemiseen sekä niiden seurausten pohtimiseen (Jokinen 2004). Pyrimme jäljittämään sitä, miten sinkkuutta määritellään ja millaisia käsityksiä julkisessa keskustelussa uusintetaan, tuotetaan tai kyseenalaistetaan.

Seuraavaksi siirrymme esittelemään analyysimme tuloksia. Olemme ryhmitelleet suosituimpien kategorioiden analyysitulokset neljäksi erilliseksi luvuksi.

Sinkkuus ja parisuhde

Yksi suosituimmista tavoista kuvata sinkkuutta aineistossa oli keskustella sinkkuudesta suhteessa parinmuodostukseen. Parisuhde on vahva kulttuurinen "onnellisuusobjekti" (Ahmed 2010), jonka solmimisen odotetaan tekevän suhteen osapuolet onnelliseksi. Aineistossa konventionaalisen parisuhteen arvostus tuli selkeästi esille. Esimerkiksi "deitti-uupumusta" käsittelevässä jutussa ongelmaiseksi mainitaan se, että Tinderin ominaisuudet eivät palvele parhaalla mahdollisella tavalla vakiintuneen parisuhteen solmimista:

Yhtäkkiä treffeillä voi käydä aiempaa useammin tai viestittelyn voi aloittaa yhtä aikaa useamman Tinder-matchin kanssa. Nopeus ja monipuolisuus ovat johtaneet siihen, ettei yksittäisen ihmisen eteen jakseta nähdä erityistä vaivaa.

HS 27.3.2018

Samankaltaisesti seuraavassa Väestöliiton johtajan haastattelun pohjalta kirjoitetussa parinmuodostusta käsittelevässä jutussa sellaista sinkkujen ajankäyttöä, johon ei liity tavoitteellinen kumppanin etsintä, kuvataan "nolla-ajaksi":

Ammatissaan kolmekymppisten pariutumiseen perehtynyt Vaaranen kuvailee nolla-aikaa ajaksi, jolloin todennäköinen mahdollisuus tavata kumppani on lähellä nollaa.

IS 3.8.2017

On kuitenkin huomionarvoista, että pariutuminen on läsnä myös sellaisissa yhteyksissä, jotka eivät varsinaisesti käsittele sinkkuelämää. Esimerkiksi seuraavassa kaupunkisuunnittelua koskevassa jutussa alleviivataan (heteroseksuaalisen) parinmuodostamisen tärkeyttä:

Ja naiset ovat myös päähuomiolla. Kaupunkiin on saatava jättämään naisia. Kiiruna on nyt hyvä paikka sinkkunaiselle, koska suurin osa asukkaista on miehiä. Ja he eivät ole tukholmalaisia metroseksuaaleja vaan miesmiehiä, Walldin naureskelee.

AL 22.5.2018

Samalla esimerkki havainnollistaa sitä, kuinka sinkkujen keskinäisten erojen esiin tuominen rajoittuu usein mies- ja naissinkkujen keskinäiseen vertailuun tai rinnastamiseen. Ajatus kahdes-

ta (ja vain kahdesta) toisiaan ”täydentävästä” sukupuoli-erosta pitää yllä yhteiskunnan heteronormatiivisuutta (Jackson 2006). Sitaatissa sukupuolten keskinäisten erojen toivottavuus korostuu, sillä siinä painotetaan sinkkunaisten ja ”miesmiehien” mahdollisuuksia keskinäisten suhteiden muodostamiseen.

Myös seuraavassa lasten saannin lykkäämistä koskevassa artikkelissa tuodaan esille eroja sinkkujen ryhmän sisällä, mutta keskeisimmäksi eroksi tässäkin jäsentyy sukupuoliero:

Naisten näkökulmasta ongelmana on se, että varsinkin pääkaupunkiseudulla monet miehet sitoutuvat parisuhteeseen vasta yli kolmekymppisenä.

HS 26.2.2018

Sinkkuutta käsitellään useimmiten näkökulmista, joissa kumppanin oletetaan olevan ”vastakkaisista” sukupuolta. Heteronormatiivisuuden haastavia tapoja jäsentää sinkkuutta aineistossa ei juurikaan esiinny. Sukupuolieron korostaminen johtaa helposti stereotyyppien uusintamiseen, kuten oletukseen siitä, että naissinkut haluavat naimisiin, mutta miehet eivät halua pariutua.

Sinkkujen keskinäisten erojen pohtimisen sijaan tyyppillistä on sinkkujen vertaaminen suhteellisiin. Näissä vertailuissa sinkkuus näyttäytyy jopa riskinä sekä sinkulle itselleen että parisuhteessa eläville. Seuraavassa televisiosarja *Temptation Island* kuvaavassa lehtiotsikossa sinkku määritellään viettelijäksi:

Temptation Island alkaa räväkästi – varattu Joonas lankeaa heti sinkku-Cheyennen viettelykseen

IS 22.3.2017

Sarjan ohjelmaidea perustuu asetelmalle, jossa pariskunnat osapuolek erotetaan toisistaan. Varatut miehet sijoitetaan saarelle naissinkkujen kanssa ja varatut naiset puolestaan omalle saarelleen miessinkkujen kanssa. Ideana on siis testata, pysyvätkö pariskunnan osapuolek toisilleen uskollisina. Sinkkujen tehtävä on toimia parisuhteen koetinkivinä, jolloin he näyttäytyvät riskinä monogaamiselle parisuhteelle.

Toisaalta sinkkuutta kuvataan myös (terveys) riskinä sinkulle itselleen. Esimerkiksi syöpätutkimusta käsittelevän uutisen otsikossa avioliitto kuvataan konkreettista suojaa antavana:

Naimisissa olevien melanoomat todetaan varhaisemmin kuin sinkkujen.

IS 20.4.2018

Vaikka esimerkiksi kumppanin löytämiseen liittyvät huolenaiheet ovat ajankohtaisia monille sinkuille, sinkkuuden liittäminen nimenomaan parisuhteen puuttumiseen kaventaa sen yhteiskunnallisen keskustelun mahdollisuuksia, mitä sinkkuudesta olisi mahdollista käydä.

Seksikäs sinkkuus

Sinkkuutta kuvataan etenkin *Ilta-Sanomissa* viihteellisuuden ja seksuaalisuuden näkökulmasta. Lehden viihteellisiä tv-sarjoja kommentoivat tekstit, kuten seuraava *Maajussille morsian* -sarjaa kommentoiva lehtikirjoitus, rajautuvat pääasiassa raportoimaan ohjelmasisältöä tai ohjelmissa esiintyvien henkilöiden yksityiselämää:

Kaksi naista sekoitti Maajussi-Antti-Jussin pään totaalisesti – kamppailee suhdekemuroiden kanssa: ”Ovia on liikaa auki”.

IS 29.10.2018

Maajussille morsian -ohjelmaformaattissa keskitytään löytämään kumppani maaseudulla asuville isännille tai emännille. Sarjan lisäksi *Ilta-Sanomien* nettiversiossa seurattiin peräti yhdeksää muutakin parinlöytämiseen keskittyvää ohjelmaa, joita olivat *Temptation Island Suomi*, *Love Island*, *Ensitreffit alttarilla*, *Bachelorette Suomi*, *Bachelor Suomi*, *Unelmien poikamies*, *Paratiisihotelli*, *Napakymppi* ja *Heikki Paasonen Show*. Yhteistä sarjoille on, että ne viihdyttävät katsojiaan kertomalla parisuhteen löytymisen ja ylläpitämisen eteen tehtävistä ponnisteluista. Kumppania etsivät televisiossa pääsääntöisesti nuoret ja kauniit sinkut. Useissa sarjoissa vähäpukuisena esiintyminen on yleistä ja seksi odotettua, mikä käy ilmi seuraavasta lainauksesta:

Shirly Karvinen paljastaa *Love Island* Suomen tuotannosta: ”Kyllä kannustimia suojattuun rakasteluun on (...). Tehtävänä rakkausrealityssa on pariutua ja selvittää parinsa kanssa kahdeksan viikkoa loppuun asti. Katsojat äänestävät suosikkipariaan, ja vähiten ääniä saavat joutuvat lähtemään. Voittajaparille on tiedossa 25 000 euron potti.”

IS 25.9.2018

Love Island on kilpailullinen ohjelmaformaatti, jossa sinkut etsivät kumppania ”rakkauden saarelle”. Tämänkaltaisten viihteellisten ohjelmien kouluttavista juonenkäänteistä ja osallistujista kirjoitetaan etenkin *Ilta-Sanomissa*, mutta sinkkuuden käsitteleminen viihteen kautta ei rajoitu iltapäivä-

lehtiin. Kuten *Helsingin Sanomien* kolumnin otsikko tuo esille, ovat ohjelmat löytäneet yleisönsä:

Kyllä, minä ja kymmenentuhannelle muut jäimme koukuun Love Islandiin, vaikka meillä on sekä elämä että aivot – eikä kyse ollut nyt ylemmyyden tunteesta.
HS 23.11.2018

Etenkin *Ilta-Sanomissa* raportoitiin useista lehdien tai sen yhteistyökumppanien toteuttamista seksikyselyistä. *Me Naisten* kyselyssä selvitettiin seksiseuran löytymistä, ja se vaikutti olevan vastausten perusteella helppoa:

Ei tarvitsisi olla itsekseen yhtään, jos ei haluaisi. Minulla on hyvinkin ihania herrasmiehiä, joiden kanssa trefaillaan ja lemmitään.

IS 21.1.2017

Sinkkujen seksi-elämä kuvataan eksessiivisenä etenkin tv-sarjoihin liittyvissä jutuissa. Eksessiivisyydellä viittaamme seksuaalisuuteen, joka näyttäytyy kulttuurissamme liiallisena suhteessa seksuaalisuutta sääteleviin normeihin, esimerkiksi monogaamiseen parisuhdenormiin (Finn 2012; Lahti 2018). Viihteen kehityksessä myös sinkut edustavat eksessiivistä seksuaalisuutta. Myös *Aamulehden* seksuaalisia ongelmia sivuavan henkilöjutun yhteydessä sinkkuja varoitellaan seksihurjastelusta:

Sinkkuvaiheeseen uudestaan hypänneiden vanhempienkin ihmisten pitäisi silti muistaa kondomin käyttö, vaikka raskaaksi tulo ei olisikaan enää mahdollista. Sukupuolitautien määrä näissä ryhmissä on kasvanut selvästi.

AL 25.5.2017

Esimerkki havainnollistaa sitä, että sinkkuuden ja seksuaalisuuden kytkökset eivät rajaudu vain viihteseen. Sinkkujen seksuaalisuus esitetään myös huolen aiheena.

Sinkkuus yhteiskunnallisena kysymyksenä

Sinkkuutta yhteiskunnallisena kysymyksenä käsitteleviä tekstejä oli niukasti. Sinkkuus politisoitui aineistossa silloin tällöin. Ymmärrämme politisoitumisen viittaavan siihen, että sinkkuudelle ryhdytään antamaan poliittisia merkityksiä yhteiskunnallisessa keskustelussa. Politisoituminen ei siis rajoitu vain siihen, että sinkkuja koskevat asiat ryhdyttäisiin huomioimaan (puolue)poliittisessa päätöksenteossa. Esimerkiksi *Helsingin Sanomat* uutisoi kirjallisuudesta, joka ei perustu me-

nestystarinoiden myymiselle. Otsikossa pohditaan sinkkujen yhteiskunnallista asemaa:

Sisko Savonlahti, 35, teki kirjan työttömän sinkkunaisen epäonnistumisista maailmassa, jossa ongelmiksi hyväksytään vain ruuhkavuodet ja työpaineet
HS 11.9.2018

Otsikko kommentoi sitä tapaa, jolla perhe-elämään liittyvät asiat – kuten ruuhkavuodet – nähdään yhteiskunnan tukea ja yhteiskuntapoliittisia ratkaisuja vaativina, kun taas sinkkujen elämäntilanteet ja niihin liittyvät ongelmat hahmotetaan usein henkilökohtaisina ja sellaisina, jotka yksilöiden itsensä tulee ratkaista (Eeva 2014; DePaulo & Morris 2005; Lahad 2017; Sihto 2018).

Aineistomme antaa kuitenkin viitteitä siitä, että sinkkujen asemasta on vähitellen ryhdytty keskustelemaan arjen tilanteissa ja keskustelupalstoilla. Esimerkiksi seuraava *Vauva.fi*-sivuston keskustelu, jonka pohjalta *Ilta-Sanomat* on tehnyt jutun, käsittelee vuokramökin majoituskulujen jakamista:

(...) ilmoitin, että koska maksan saman kuin pariskunnat, niin en todellakaan tyydy siihen pienimpään makuuhuoneeseen, vaan vaadin, että arvotaan huoneet. Ja että minulla on samalla tavalla 2 arpaa per ”perhe” kuin muillakin. Sain parhaan huoneen omalla kylppärillä ja ison riidan aikaiseksi.

IS 20.8.2018

Kun sinkkuutta ei yleisesti politisoida samalla tavalla kuin perheellisten asioita, voi sinkkujen etujen ajaminen arjessa muodostua ”ison riidan” aiheeksi.

Erityisesti *Aamulehden* jutuissa kiinnitetään huomiota myös siihen, miten vähän sinkkujen tilannetta huomioidaan puoluepolitiikassa. Otsikolla ”Se, mistä ei puhuta, on tily viesti äänestäjille” julkaistussa jutussa tuodaan esille vallitseva tilanne:

Suomessa on jo reilut 1,1 miljoonaa yhden hengen taloutta, mutta vaaliteemoista saa suurennuslasin kanssa etsiä näkemyksiä siitä, miten sinkkotalouksien määrän kasvu vaikuttaa kaupunkisuunnitteluun, palveluiden kehittämiseen ja kaupunkikuvaan.

AL 1.4.2017

Kuten aineisto-otteesta todetaan, on yksinasuvia Suomessa paljon, vuonna 2018 jo 44 prosenttia kaikista asutokunnista eli peräti 1 191 297 (SVT 2019). Muutos on suuri, sillä vielä 30 vuotta sitten yksinelävien asutokuntia oli noin 600 000 ja sata vuotta sitten vain muutama prosentti väestöstä (Juntto 2010). Yksinasuvat muodostavat myös lukumäärältään suurimman pienitu-

loisten ryhmän (SVT 2017). Kuten sitaatissa huomautetaan, yksinasuvien asemasta tulee vain harvoin vaaliteema.

Yksinasuminen on silti yksi keskeinen teema, jota politisoitiin aineistossa. Yhden hengen kotitaloudet ovat muita kotitalouksia sosiaalisesti ja taloudellisesti haavoittuvampia (Kauppinen ym. 2014). Asuminen on yksineläville kalliimpaa, sillä pienet asunnot ovat suhteessa kalliimpia perheasuntoihin verrattuna. Lisäksi pariskunnat voivat jakaa monet asumiseen ja arkeen liittyvät kustannukset. Seuraavassa yhteisöllistä asumista käsittelevän artikkelin aineisto-otteesta kommentoidaan yksinasumisen korkeita kustannuksia ja pohditaan tälle vaihtoehtoisia asumisratkaisuja:

Korkeiden vuokrien vuoksi yhteisöllinen asuminen kiinnostaa yhä useampia sinkkuja, dinkkuja ja yksinhuoltajiaakin pääkaupunkiseudulla. Yksiön sijasta moni haluaa elää yhdessä kavereiden kanssa.

HS 6.1.2018

Yhteisölliset asumisratkaisut huomioivat paremmin perhe-elämää ja yksinasumista moninaisemmat elämisen tavat, eivätkä välttämättä syrji sinkkuja taloudellisesti.

Terapeuttinen sinkkuus

Sinkkuutta politisoivia artikkeleita enemmän varsinkin *Helsingin Sanomissa* julkaistiin juttuja, joissa valotetaan sinkkujen omaa näkökulmaa. Nämä artikkelit ovat yhtäältä hyvin yksilökeskeisiä, toisaalta ne tekevät sinkkuutta kulttuurisesti näkyväksi ja raivaavat tilaa erilaisille sinkkuuden kokemuksille. Seuraavissa lainauksissa nousee esiin, miten sinkkuna eläessä voi oivaltaa jotain tärkeää itsestään. Artikkelissa ”Joulun yksinäisyydestä voi opetella myös nauttimaan” pohditaan joulunviettoa eron jälkeen:

Vaikka en olekaan katunut eroani, se toi yllättäviä asioita. Sisimmästäni nousi asioita, joita täytyi käydä läpi.

AL 24.12.2018

Edellä mainitun kaltaisissa teksteissä kyseenalaistetaan oletusta siitä, että kaikkien olisi toivottavaa elää parisuhteessa. Myös seuraavassa sitaatissa, jossa annetaan neuvoja 28-vuotiaalle miehelle, joka ei ole koskaan seurustellut, otetaan etäisyyttä parisuhteessa elämisen auvoisuuteen:

Ei noin nuorena tarvitsekaan vielä lähteä suhdesotkuihin. Aina parempi olla itseksen ja oppia tuntemaan

kunnolla itsensä. Minä tulin vasta 30 ikävuoden jälkeen sinuiksi itseni kanssa.

IS 16.2.2018

Esimerkissä annetaan ymmärtää, että sinkkuus on jopa toivottavaa nuoruudessa ja nuorena aikuisena. Sinkkuus onkin monesti hyväksyttävää, jos sen ajatellaan olevan väliaikainen vaihe ennen vakiintumisesta (Lahad 2017). Parisuhdemallin kyseenalaistamisella on kuitenkin rajansa esimerkiksi, jossa esitetään, ettei nuorena kannata ”lähteä suhdesotkuihin”.

Tutkimusten mukaan sinkkuuteen liittyy runsaasti kielteisiä tunteita, kuten häpeää ja yksinäisyyttä (Morris & Munt 2018; Heimtun 2010; Gordon 1994). Vaikka aineistossamme esiin tuodut sinkkuuden kokemukset kertovat monesti näistä kielteisistä tunteista, jutuissa sinkkuus näyttäytyy myös myönteisessä valossa. Esimerkiksi seuraavassa henkilöhaastattelussa korostetaan sitä, että osa ihmisistä saattaa kokea sinkkuelämän parisuhteessa elämistä luontevammaksi:

Gustafssonin mukaan ongelmaksi on muodostunut se, ettei hänellä ole ollut aikaa parisuhteidensa hoitoon. Michellä on aina ollut jatkuvia lupauksia, että vielä koittaa parempi aika. ”Eikä se päivä koskaan koittanut.” Nyt välit ex-vaimoon ovat ”paremmat kuin aikoihin”. Sinkkumies voi siis keskittyä täysillä projekteihinsa (...)

HS 2.9.2018

Vaikka miehen sinkkuus voidaan esittää onnekkana vapautumisena parisuhteesta, naisten sinkkuudesta kerrotaan usein suhteessa kumppanin ja lasten kaipuuseen. Tällöin sinkkuuden hyväksyminen ja siitä voimaantuminen on vaatinut asian käsittelyä, kuten seuraavassa lapsettomuutta ja sen hyväksymistä käsittelevässä jutussa:

Masennusta ja lapsettomuutta Sari pui terapiassa. (...) Elämä itsellisenä naisena tuntuu nyt hyvältä.

HS 20.11.2018

”Voimaantuneet” sinkut ovat julkisessa keskustelussa kuitenkin usein nimenomaan valkoisia, hyvin toimeentulevia, koulutettuja ja heteroseksuaaleja naisia.

Lopuksi

Olemme tässä artikkelissa tarkastelleet sinkkuutta käsittelevää keskustelua kolmessa suomalaisessa lehdessä aikavälillä 2017–2018. Sinkkuutta käsiteltiin lehdissä monenlaisista näkökohdista, mutta on silti huomionarvoista, että sinkkuutta nimenomaan yhteiskunnallisena ilmiönä käsitteleviä tai sinkkuuteen liittyviä kysymyksiä politisoivia artikkeleita oli aineistossa verrattain vähän. Kun otetaan huomioon yhtäältä sinkkuuden yleisyys ja sinkkujen kasvava määrä sekä toisaalta pari- ja perhesuhteista aktiivisena käytävä keskustelu, on epäsuhta, että yhteiskuntapoliittinen keskustelu sinkkuudesta puuttuu suomalaisesta julkisuudesta lähes tyystin. Kuitenkin myös sinkkujen hyvinvoinnin turvaaminen on tärkeä yhteiskuntapoliittinen tavoite. Sellaiset sinkkuutta koskevat yhteiskunnalliset keskustelunavaukset, jotka eivät rajoitu parisuhteisiin liittyviin kysymyksiin, ovat keskeisiä toimia, joilla voidaan parantaa sinkkujen asemaa ja sitä kautta yksilöllistä hyvinvointia.

Aineistossa yksi keskeisimmistä tavoista käsitellä sinkkuutta on liittää se osaksi pariutumisen tematiikkaa. Sinkkuutta tuodaan osaksi julkista keskustelua suhteessa joko parin etsintään tai vertailemalla sinkkuja ja parisuhteellisia toisiinsa. Vaikka esimerkiksi kumppanin löytäminen on monen sinkun toive, keskustelemalla sinkkuudesta pariutumiseen liittyen uusintaa helposti parisuhdenormatiivisuutta ja edelleen tekee hankalaksi sinkkuuteen liittyvien yhteiskunnallisten kysymysten politisoimisen. Sinkkuus on tutkimusten mukaan ns. ongelmaintiteetti, johon kuulumista joudutaan puolustelemaan (Reynolds & Wetherell 2003), eikä parisuhteen asettaminen jo lähtökohtaisesti tavoitteeksi paranna sinkkujen asemaa. Tämänkaltaisen yksilöllistävä näkökulma vaikeuttaa sinkkujen kokemusten näkemistä poliittisina, valtasuhteisiin liittyvinä kysymyksinä.

Vaikka lehtikeskustelussa tuodaan jossain määrin esille sinkkujen keskinäisiä eroja, nämä erot palautuvat usein nais- ja miessinkkujen (oletettujen tai olemassa olevien) eroihin. Julkisessa keskustelussa toistuvasta sukupuolittumisesta ja heteronormatiivisuudesta huolimatta sinkkuuteen liittyvät kokemukset eivät palaudu vain naisen ja miehen sukupuolikategorioihin (myös Kolehmainen & Lahti, tulossa). Aineistossamme esimerkiksi maahanmuuttajasinkkujen tai sukupuoli- ja seksuaalivähemmistöihin kuuluvien sinkkujen kokemuksia ei edes mainita paria poikkeusta lukuun

ottamatta. Myöskään leskeytyneitä vanhuksia ei ymmärretä sinkkuiksi sanan arkikielisessä merkityksessä. He toki ovatkin jossain määrin erilaisessa asemassa kuin esimerkiksi nuoret sinkut. Silti monet sinkkuja eriarvoistavat rakenteelliset tekijät koskevat myös heitä, sillä asuminen on myös yksineläville leskille kalliimpaa, eivätkä heidän voi jakaa arjen kustannuksia puolison kanssa. Samoin kuin nuoret sinkut, voivat myös lesket tulla ulosuljetuksi parisuhteen ja perheen ympärille rakentuvasta sosiaalisuudesta.

Etenkin *Ilta-Sanomissa* sinkkuudesta kirjoitettiin usein viihteellisessä kehyksessä, jossa sinkkuus liittyi seksuaalisuuteen. Erityisesti *Ilta-Sanomien* nettiversiossa, josta sinkkuohjelmien raportoinnille annetaan paljon palstatilaa, sinkuilla ja sinkkuudella houkutellaan, viihdytetään ja kiihötetään yleisöä. Sinkkuus on vahvasti heteronormatiivista ja keskiöön nostetaan parisuhteen löytämisen tärkeys. Julkisuuden henkilöiden sinkkuuskokemukset esitetään pääasiassa positiivisessa valossa. Vastentahtoiselle parisuhteettomuudelle ei paljoa palstamillimetrejä löydy, ja etenkin miesten sinkkuuskokemusten käsittely jää ohueksi.

Yhteiskunnalliselle keskustelulle sinkkuudesta näyttää olevan vähemmän tilaa kuin sen viihteelliselle käsittelylle. Sinkkujen asemaa pohditaan aineistossa jonkin verran suhteessa parisuhteessa elävien ja perheellisten asemaan, mutta näissäkin jutuissa saattaa olla parisuhdenormatiivisuuden kaijuja – sinkkujen ongelmaksi nähdään ennen kaikkea parisuhteen puute, joka aiheuttaa esimerkiksi yksinäisyyttä. Tällöin huomiotta jää se, miten keskiluokkainen ydinperheen ihanne otetaan annettuna. Tunnisteta ei myöskään sitä, miten monet hyvinvointia tuottavat edut kasaantuvat ydinperheen ympärille tai miten sosiaaliset suhteet rakentuvat monella tavalla perhe-elämän ympärille. Yksittäisissä jutuissa sinkkuutta politisoidaan vaatimalla sinkuille tasa-arvoista kohtelua joko arjessa tai esimerkiksi asuntopolitiikassa. Aineistossamme esiintyy kuitenkin vain harvoin väittämiä, joiden mukaan siinä tavassa, jolla sinkkuja yhteiskunnassamme kohdellaan, olisi parantamisen varaa.

Terapeuttisen sinkkuuden kohdalla korostuivat etenkin sinkkuuteen liittyvät voimaantumisen, eheytyksen ja itsensä tutustumisen teemat. Suomalaisessa julkisuudessa tuotetaan kuvaa sinkkuudesta etenkin naisia koskevana rasitteena – naisia kun määritellään edelleen miehiä enemmän lasten saamisen ja puolison kautta. Vaikka aineistossamme myös jossain määrin kritisoidaan parisuhden-

ormatiivisuutta ja tuodaan itsellistä elämää esille, siinä ei huomioida sitä kenelle ”voimaantunut” sinkkuus on mahdollista. Myönteisistä sinkkuuskokemuksista puhuminen julkisesti on tärkeää, koska se luo tilaa myös sellaiselle sinkkuudelle, joka ei ole vain nuoruuteen kuuluva ”välivaihe”.

Jatkossa tarvitaan lisää tutkimusta siitä, miten sukupuolen ja seksuaalisuuden lisäksi esimerkiksi luokka ja etnisyyt vaikuttavat sinkkuuden kokemuksiin – ja myös sinkkuudesta käytävään julkiseen keskusteluun.

Saapunut 5.7.2019
Hyväksytty 6.2.2020

KIRJALLISUUS

- Ahmed, Sara (2010) *The Promise of Happiness*. London: Duke University Press.
- Arribas-Ayllon, Michael & Walkerdine, Valerie (2008) Foucauldian discourse analysis. In Carla Willig & Wendy Stainton-Rogers (eds.) *The Sage handbook of qualitative research in psychology*. London: Sage, 91–109.
- Arthurs, Jane (2003) Sex and the City and Consumer Culture: Remediating Postfeminist Drama. *Feminist Media Studies* 3 (1), 83–98.
- Blackman, Lisa (2004) Self-Help, Media Cultures and the Production of Female Psychopathology. *European Journal of Cultural Studies* 7 (2), 219–236.
- Brasfield, Rebecca (2006) Rereading: Sex and the City: Exposing the Hegemonic Feminist Narrative 34 (3), 130–139.
- Budgeon, Shelley (2008) Couple culture and the production of singleness. *Sexualities* 11 (3), 301–325.
- Budgeon, Shelley (2015) Individualized femininity and feminist politics of choice *European Journal of Women's Studies* 22 (3), 303–318.
- Burr, Vivien (2004) *Social Constructionism*. London: Routledge.
- Deborah, Jeremyn (2009) *Sex in the city*. TV milestone series. Michigan: Wayne State University Press.
- DePaulo, Bella (2006) *Singled Out: How Singles are Stereotyped, Stigmatized, and Ignored, and Still Live Happily Ever After*. New York: St. Martin's Press.
- DePaulo, Bella. M. & Morris, Wendy L. (2005) Singles in society and in science. *Psychological Inquiry*, 16 (2–3), 57–83.
- Eeva, Raija (2014) ”Vahva täytyy olla että pärjää yksin”. Diskurssianalyttinen tutkimus yksinelävistä, heidän taloudellisesta asemastaan ja diskursiivisesta vallasta Taloussanomien nettikeskusteluissa. Pro-gradu -tutkielma. Turun yliopisto: Sosiaalitie-
- teiden laitos. Julkaisematon.
- Eurostat (2017) *People in the EU - statistics on household and family structures*. http://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php?title=People_in_the_EU_-_statistics_on_household_and_family_structures#Main_statistical_findings (luettu 26.6.2019)
- Finn, Mark (2012) Monogamous order and the avoidance of chaotic excess. *Psychology & Sexuality* 3 (2), 123–136.
- Foucault, Michel (1998/1976) *The history of sexuality* (Vol. 1). Harmondsworth: Penguin.
- Gordon, Tuula (1994) *Single Women: on the margins?* Basingstoke: Macmillan Press.
- Heimtun, Bente (2010) The holiday meal: eating out alone and mobile emotional geographies. *Leisure Studies* 29 (2), 175–192.
- Henriksson, Anders (2019) Singles' activities: Sociability and the ambiguities of singledom. *Families, Relationships and Societies* 8 (1), 37–52.
- Jallinoja, Riitta (2006) *Perheen Vastaisuus: Familistista Käännettä Jäljittämässä*. Helsinki: Gaudeamus.
- Jokinen, Arto (2004) Diskurssianalyysin kourissa. Sotilasteksteissä muotoutuva miehisuus. Teoksessa Marianne Liljeström (toim.) *Feministinen tietäminen. Keskustelua metodologiasta*. Tampere: Vastapaino, 191–208
- Junto, Anneli (2010) Asumisen historiallinen muutos Suomessa ja polkuriippuvuus. Teoksessa Anneli Junto (toim.) *Asumisen unelmat ja arki: Suomalainen asuminen muutoksessa*. Helsinki: Gaudeamus, 17–47
- Kainulainen, Sakari (2014) Raha ja rakkaus hyvinvoinnin lähteinä. *Yhteiskuntapolitiikka* 79 (5), 485–497.
- Karkulehto, Sanna (2011) *Seksin mediamarkkinat*.

- Helsinki: Gaudeamus.
- Kauppinen, Timo M. & Martelin, Tuija & Hannikainen-Ingman, Katri & Virtala, Esa (2014) Yksin asuvien hyvinvointi. Mitä tällä hetkellä tiedetään? Työpöytä 27/2014. Helsinki: Terveystieteiden tutkimuskeskus ja hyvinvoinnin laitos.
- Klineberg, Eric (2012) *Going Solo: The Extraordinary Rise and Surprising Appeal of Living Alone*. New York: Penguin Press.
- Koeing, Jennifer & Schindler Zimmerman, Toni & Haddock, Shelley A. & Banning, James H. (2010) Portrayals of Single Women in the Self-Help Literature. *Journal of Feminist Family Therapy* 22 (4), 253–274.
- Kolehmainen, Marjo & Lahti, Annukka (tulossa) Sateenkaarisinkkuus. Teoksessa Lahti, Annukka & Aarnio, Kia & Moring, Anna & Kerppola, Jenni (toim.) *Perhe- ja läheissuhteet sateenkaaren alla*. Helsinki: Gaudeamus.
- Kolehmainen, Marjo & Juvonen, Tuula (2018) Thinking with and through affective inequalities. In Tuula Juvonen & Marjo Kolehmainen (eds.) *Affective Inequalities in Intimate Relationships*. London: Routledge, 1–15.
- Kolehmainen, Marjo (2015) Satiiriset Itse valtiat. Poliittinen huumori suomalaisessa julkisuudessa. *Acta Universitatis Tamperensis* 2080. Tampere: University of Tampere Press.
- Lahad, Kinnered (2017) *A Table for One: A Critical Reading of Singlehood, Time and Gender*. Manchester: Manchester University Press.
- Lahti, Annukka (2018) Too much? Excessive sexual experiences in bisexual women's life stories. *Subjectivity* 11 (1), 21–39.
- Lahti, Annukka (2019) *Bisexuality in Relationships: A Queer Psychosocial Approach*. Jyväskylä: University of Jyväskylä.
- Laitinen, Henna (2015) *Sinkkumiehet Annassa ja Me Naisissa – Hyödyntämätön luonnonvara*. (opinnäytetyö). Haaga-Helia Ammattikorkeakoulu.
- Media Audit Finland (2019) *KMT 2018 lukijamäärät ja kokonaistavoittavuudet*. <http://mediaaudit-finland.fi> (luettu 2.7.2019)
- Morris, Charlotte & Munt, Sally R. (2018) Classed formations of shame in white, British single mothers. *Feminism & Psychology* 29 (2), 231–249.
- Mäkinen, Arja (2008) *Oikeesti aikuiset: Puheenvuoroja yksineläjän normaaliudesta, hyväksyttävyydestä ja aikuisuudesta*. Tampere: Tampereen yliopisto.
- Paajanen, Anna & Raamos, Nea & Seppälä, Salla (2012) Sinkkuna: sinkkuuden kokemuksia *Nytyri*: n nettiryhmässä. Opinnäytetyö. Metropolia ammattikorkeakoulu.
- Pyykkönen, Topias (2016) Väestörakenteen muutos selittää yksinasumisen yleistymistä. *Yhteiskuntapolitiikka* 81 (2), 221–226.
- Ranzini, Giulia & Lutz, Christoph & Gouderjaan, Marjolein (2016) *Swipe Right: An Exploration of Self-Presentation and Impression Management on Tinder*. Conference paper. 66th Annual Conference of the International Communication Association. Fukuoka, Japan.
- Reynolds, Jill & Wetherell, Margaret (2003) The discursive climate of singleness: The consequences for women's negotiation of a single identity. *Feminism & Psychology* 13 (4), 489–510.
- Saarinen, Arttu & Airio, Ilpo & Kaikkonen, Risto & Luoma, Minna-Liisa (2013) Onnellisuus erityyppisillä asuinalueilla. *Yhteiskuntapolitiikka* 78 (5), 520–532.
- Sihto, Tiina (2018) Sinkkunaisia ajan armoilla? *Sukupuolentutkimus* 31 (1), 44–46.
- Simpson, Roona (2016) Singleness and self-identity: The significance of partnership status in the narratives of never-married women. *Journal of Social and Personal Relationships* 3 (3), 385–400.
- Sumter, Sindy R. & Vandenbosch, Laura & Ligtenberg, Loes (2017) Love me Tinder: Untangling emerging adults' motivations for using the dating application Tinder. *Telematics and Informatics* 34 (1), 67–78.
- SVT Suomen virallinen tilasto (2019) *Asunnot ja asuinolot 2018*. Helsinki: Tilastokeskus.
- SVT Suomen virallinen tilasto (2017) *Tulonjakotilasto, tuloerot (kansainvälinen vertailu) Kotitalouden elinvaihe ja pienituloisuus*. Helsinki: Tilastokeskus.
- Taylor, Anthea (2012) *Single women in popular culture: The limits of postfeminism*. Basingstoke, New York: Palgrave Macmillan.
- Timmermans, Elisabeth & De Caluwé, Elien (2017) Development and validation of the Tinder Motives Scale (TMS). *Computers in Human Behavior* 70, 341–350.
- Vickery, Jacqueline Ryan (2009) “i HATE HATE HATE being single” and “why is getting a bf so hard for me?”: Reproducing heteronormative femininity on gURL.com. *Girlhood Studies* 2 (1), 40–53.
- Vilksa, Mari (2006) *Vapaus vai vankila. Sinkkuuden ja sinkkujen representaatioita aikakauslehdissä*. Pro gradu -tutkielma. Tampereen yliopisto.
- Vuori, Jaana (2001). *Äidit, isät ja ammattilaiset. Sukupuoli, toisto ja muunnelmat asiantuntijoiden kirjoituksissa*. Tampere University Press: Tampere.
- Yeung, Wei-Jun Jean & Cheung, Adam Ka-Lok (2015) Living Alone: One-person households in Asia. *Demographic research* 32 (40), 1099–1112.

ENGLISH SUMMARY

Marjo Kolehmainen & Anu Kinnunen & Annukka Lahti: The politics of pairlessness: singlehood in the public debate in Finland (Parittomuuden politiikat? Sinkkuus suomalaisessa julkisessa keskustelussa)

The number of people living without a partner is continuing to grow across the world. However, the tenacity of the couple-norm remains unaffected, and despite the demographic shift there is still a paucity of research on singlehood. Our contribution in this article is to analyse the Finnish public debate on singlehood, single people and living alone. Our data consists of media coverage from three Finnish newspapers, *Helsingin Sanomat*, *Aamulehti* and *Ilta-Sanomat* (2017–2018). We approach our data in a discourse analytic framework in order to trace how singlehood is defined in the public debate. Furthermore, we are interested in what kind of conceptions of singlehood are produced, reproduced and challenged. We offer a detailed analysis of the most popular ways of discussing singlehood.

In the data analysed, singlehood was often associated with attempts to find a partner, and singles were compared with those who are married or otherwise coupled. One recurrent theme was to report on reality television shows in which singles are either supposed to find a partner or in which their presence is connected with entertaining and sexual elements in order to attract audiences. Politicizing singlehood and addressing singles as a disadvantaged or vulnerable social group was rare. Some individual articles focusing mainly on living alone and housing policy issues drew attention to the unequal treatment of single people. However, some articles covering the experience of single people challenged the couple-norm by voicing positive experiences. To conclude, there is an apparent mismatch between the growing number of singles and the ways in which social issues relating to singlehood fail to fuel any significant political debate.

Keywords: singlehood, public debate, media coverage, discourse analysis.